

КОЛЕДЕНЪ ВЪНЪ

I.

КОЛКО много снѣгъ е навалѣл! Цѣла нощъ е трупалъ. Всичко е побѣлѣло. Малкиѣ кѣщички заприличали на гѣби. Дърветата цѣвнали като напролѣтъ.

— Ехъ, че хубаво! — си шепне Зарко, застаналъ до прозорчето. Гледа и не може да се нагледа. Очитъ му все извънъ.

— Врѣчета! — скочи Зарко. Цѣлъ роякъ врѣчета накацахо около дървника, детосѣчеха дърва. Настрѣхнали отъ студ и гладъ, тѣ търсѣха по снѣга да си клѣвнатъ нѣкое зрънце. Нищо нѣма. Навредъ дебелъ чистъ снѣгъ.

А Зарко съвсемъ друго си мислѣше, когато подскочи и излѣзе вънъ на пруста. Ето — утре е Коледа. Стига пости! Щомъ съмне — и ще отговѣятъ. Той знае съ какво — и погледна къмъ тавана, дето сж окачени цѣла връзка оскубани и изчистени врѣчета. Всичкиѣ му другари ловятъ врѣчета, защо и той да не лови.

Сега времето е отлично за ловъ на врѣчета. Ето ги — около дървника въ двора. Колко много! Все две-три ще се хванатъ.

Зарко взе дървената копанка и се оплти къмъ дървника. Врѣчетата шумно побѣгнаха отъ неканения гостъ и накацахо на близкото дърво, на което свалиха снѣжните цѣтове.

Не се бойте, милички, — си мърморѣше Зарко, като поставяше подъ изправената копанка житни зрънца.

— Ето ви храница!

Копанката бѣше повдигната отъ единия край съ клечица, отдолу на която Зарко бѣше привързалъ дълга връвъ. Скрилъ се задъ вратата на близката коноушна, той държеше другия край на връвѣта и чакаше.

Хопъ, едно врѣче отъ дървото — и прѣво подъ копанката. Закълвз зрънца. Нищо му нѣма.

Хопъ, още едно врѣче. Пакъ нищо. И едно следъ друго наскачиха всичкитеѣ врѣчета. Цѣврчатъ, борятъ се и клѣватъ. Отъ радостъ ще се избиятъ.

Зарко това и чака. Ще хвъркне отъ ра-

достъ. Едва се сдържа. Още малко. Нека врѣчетата се понакълватъ.

Сега: едно, две, три! — копанката тупна и се захлупи. Прѣгнаха въ мигъ много крилца и оцѣляните врѣчета зацъркаха по дърветата.

— Чъръ-чъръ-чъръ! Какво стана?

— Чикъ-чирикъ! Кжде сж другитѣ?

На единъ скокъ Зарко се намѣри при захлупената копанка. Сега, внимателно. Лѣвата рѣка повдига копанката, дѣсната — вжтре. Хвана едно, две, три. Нѣма повече.

Скоро и тѣ бѣха окачени при своитѣ нещастни другарчета.

Зарко ги гледа усмихнатъ и доволенъ. Утре славно ще отговѣе.

II

— Дан-и-и-и!... Дан-и-и-и!... Гръмна въ Зарковитѣ уши черковната камбана. Отваря очи, нищо се не вижда. Праздно и свѣтло. А чудна пѣсень слуша. Като че ли хвърка.

И ето, сякашъ завеса се вдига. Гледа — хе, дошла Коледа. Всички весели. Ще отговяватъ.

Бързо панталонките на краката, палтенцето на гърба и — хопъ — на пруста. Врѣченцата опържени въ тигана и — лапай.

Уфъ, колко е тъмно тука. Нѣма свѣтлината, нѣма пѣсенята. Ха, като че ли и снѣгъ завалѣ. Чакай, кжде ги бѣхъ окачилъ. Тука, на този гвоздей. Не, не бѣше тука. На она.

Зарко пипа въ тъминчата и никжде не намира връзката съ врѣчетата.

Търси, пипа, върти се. Изведнажъ — фрр-р-р-р! фрр-р-р-р! — крилца за плѣскаха надъ главата му. Нѣщо го шибна по едното ухо. Друго пъкъ го клѣвна за носа. Отваря

очи — иска да види. Маха съ рѣце да го пропжиде.

— О-о-о! Моитѣ оцципани врѣчета! — едва проговаря Зарко, сякашъ камъни притискатъ устата му.

